

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων άριθ. 5.

Αί συνδρομαί άποστέλλονται άπ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική **Ιβάν Τουργκένιεφ**, (συνέχεια), μετάφρ. **B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (τέλος), μυθ. E DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμα, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — Ο ΔΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ, διήγημα **Henriette Carrance**, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτία

Έν Αθήναις φρ. 8 ταις έπαρχίαις 8,50
έν τῷ έξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Έν Ρωσσίᾳ βρούβλια 6.

Τέσσαρες άνθρωποι έσταμάτησαν. (σελ. 336).

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ίδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΔ'

Ό άναγνώστης γνωρίζει πώς ο Λαβρέτσκης εξεπαιδεύθη· είπωμεν λέξεις τινάς, και περί τῆς άγωγῆς τῆς Έλιζης. Ήτο δεκαέτις όταν ο πατήρ της άπέθανε, μη

έναςχοληθείς σχεδόν περί αὐτῆς. Πολυάσχολος ὢν, άφιερωμένος όλόκληρος εις τὰς μερίμνας πρὸς αύξησιν τῶν εισοδημάτων του, ὄξυχόλου, ζωηρῆς και παραφόρου κρásaως, δέν έφείδετο χρημάτων ίνα πληρώνη διδασκάλου, παιδαγωγούς και ένδύη τὰ τέκνα του. "Άλλως τε δέν είχε και καιρόν. Είργάζετο άδιακόπως, έκοιμάτο όλίγον και σπανίως έπαιζε χαρτίκ. «Ό βίος μου παρήλθε ταχέως», έλεγε πικρῶς μειδιών επί τῆς έπιθανατίου κλίνης του. Ή Μαρία Δημητριάδνα πραγματι-

κῶς δέν ένησχολήθη ποσῶς περισσότερο, καιτοι έκαυχάτο εις τόν Λαβρέτσκην ότι μόνη άνέθρεψε τὰ τέκνα της. Ένέδυσ τὴν θυγατέρα της ὡς πλαγγόνα, τὴν έθώπευσ ένώπιον ὄλων, τὴν άπεκάλει μικρόν θησαυρόν της, μικρόν πνεύμα της, και ταύτα ἦσαν ὅλα. Πάσα σύντονος έναςχόλησις έκοπίαζε τὴν νωθράν ταύτην γυναίκα. "Ότε έζη ο πατήρ της ή Έλιζα είχε παιδαγωγόν τινά, τὴν δεσποινίδα Μορώ, εκ Παρισίων, αλλά μετά τόν θάνατον αὐτοῦ έγκτελείθη εις τὴν φροντίδα τῆς Μάρθας

Τιμοθέβνας. Ὁ ἀναγνώστης τὴν γνωρίζει ἢ δεσποινὶς Μορῶ ἦτο μικρόσωμος καὶ ἐπιπόλαιος. Κατὰ τὴν νεότητά της εἶχε βίωσιν ἄστων βίον καὶ κατὰ τὸ γῆρας αὐτῆς δὴ μόνον πάθη τῆ ἀπέμεινον: ἡ λαίμαργία καὶ τὸ χαρτοπαίγιον. Ὅταν ἐκορέννυτο καὶ δὲν ἐπαίξεν ἢ δὲν ἐφλυάρει τὸ πρόσωπόν της ἐξεδήλου ἡλιθιότητα. Ἀδύνατον δὲ νὰ τὴν ἀποκαλέσῃ τις καλὴν. Μὴ προῆλθε τοῦτο ἐκ τοῦ ἀσώτου βίου της ἢ μήπως ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιρῆς τῶν Παρισίων, ὃν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἀνέπνευσεν; Ἦτο μεστὴ σκεπτικισμοῦ καὶ οἱ συνήθειες αὐτῆς λόγοι ἦσαν: *Ὁλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησία*. Ὀμίλει σφαλερῶς τὴν παρεφθαρμένην γαλλικὴν διάλεκτον καὶ δὲν ἦτο ἰδιότροπος. Τί περισσότερα ἤθελον παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ; Πολὺ ὀλίγην ἐπίδρασιν ἔσχεν ἐπὶ τῆς Ἐλιζῆς· μεγαλειτέρα ἦτο ἢ τῆς ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας παιδαγωγοῦ της, τῆς Ἀγάθης Βλασιέβνας.

Ἡ τύχη τῆς γυναικὸς ταύτης ἦτο παράδοξος. Ἐγεννήθη ἐξ οἰκογενείας γεωργῶν, ἐν δεκαεξαετείᾳ δὲ ἡλικίᾳ ὑπάνδρουσαν ταύτην μετὰ τινος χωρικοῦ, ἀλλὰ δὲν ὁμοίωζε τῶν ὁμοίων της. Ὁ πατὴρ της, ἐπὶ εἰκοσαετιᾶν καλλιεργήσας σίτον εἶχε κάμη ἐξ οἰκονομιῶν μικρᾶν περιουσίαν καὶ τὴν εἶχε πολὺ θωπεύσῃ. Κατεῖχεν ἀξιοσημειώτον καλλονὴν καὶ κομψότητα, περίπυστος εἰς τὰ περίχωρα, εὐφυῆς, εὐγλωττος καὶ εὐτολμος. Ὁ κύριός της, Δημήτριος Πεστῶφ, πατὴρ τῆς Μαρίας Δημητριέβνας, τὴν εἶδεν ἡμέραν τινα λιμιζούσαν, συνωμίλησε μετ' αὐτῆς καὶ τὴν ἠγάπησε παραφόρως. Μετ' ὀλίγον ἐκείνη ἐχῆρυσεν, ὃ δὲ Πεστῶφ καίτοι νενυμφωμένος δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ Ἀγάθη τόσο καλῶς ἐφέρετο εἰς τὴν νέαν θέσιν της, ὥστε ἐπίστευέ τις ὅτι οὐδέποτε ἐξῆσεν ἄλλως. Τὸ δέρμα της ἐλεύκανεν, ἐπάχυνε καὶ αἱ χεῖρές της ἐγένοντο λευκόταται. Τὸ σαμβάριον δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τῆς τραπέζης της καὶ ἤθελε νὰ φορῇ πάντοτε βελουδίνας καὶ μεταξίνας ἐσθῆτας, ἐκοιμάτο δὲ ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκ πτίλων. Ὁ μαλθακὸς οὗτος βίος διήρκεσε πενταετιᾶν σχεδόν. Ὁ Δημήτριος Πεστῶφ ἀπέθανεν, ἢ δὲ χῆρα αὐτοῦ, ἀρίστη γυνή, χάριν τῆς μνήμης ἐκείνου, δὲν ἐφέρθη τραχέως πρὸς ταύτην, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ Ἀγάθη ἐπεδείξατο πάντοτε σεβασμὸν πρὸς ἐκείνην· οὐχ ἦτον ὑπάνδρουσε ταύτην μετὰ τινος βοσκῆ καὶ τὴν ἀπέμπεψε τῆς οἰκίας. Τρία ἔτη παρῆλθον. Καυστικὴν τινα ἡμέραν ἡ κυρία της εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὑποστατικόν της, ἢ δὲ Ἀγάθη τῆ προσέφερε νωπώτατον ἀνθόγαλα· ἡ στάσις αὐτῆς ἦτο τόσοσιν ταπεινὴ καὶ τόσοσιν καθαρῶς ἐνδεδυμένη, γαλήνιος καὶ εὐχαριστημένη ἐκ τοῦ βίου της, ὥστε ἡ κυρία της τὴν συνεχώρησε καὶ τῆ ἐπέτρεψε νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἐξ δὲ μῆνας μετὰ ταῦτα τόσοσιν οἰκία εἶχε γείνη, ὥστε τῆ ἐνεπιστεύθη τὴν οἰκίαν της καὶ τὴν προσέλαβεν οἰκονόμον αὐτῆς. Ἡ Ἀγάθη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἰσχύος της, ἐπάχυνεν αὐτὴς καὶ ἐλεύκανεν· ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς κυρίας

αὐτῆς δὲν εἶχε πλέον, οὕτως εἶπεῖν, ὄρια. Τοιοῦτοτρόπως παρῆλθον πέντε ἄλλα ἔτη. Ἀκόμη ἀπαξ ἡ συμφορὰ ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς Ἀγάθης. Ὁ σύζυγός της, ὃν κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ οἰκέτην, ἐγένετο μέθυσος, ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς κυρίας καὶ ἐπὶ τέλους ἀφῆρσεν, ἀργυρᾶ κοχλιάρια, ἄτινα μέχρις ἀρμοδιωτέρας περιστάσεως εἶχε κρύψῃ εἰς τὸ κιβώτιον τῆς γυναικὸς του. Ἡ κλοπὴ ἀνεκαλύφθη, ὃ σύζυγος ἀπεστάλη εἰς τὰ ζῶα του καὶ ἡ σύζυγος ὑπέπεσεν εἰς δυσμένειαν. Ἀπὸ οἰκονόμου κατέστη κεντήστρια καὶ τῆ ἀπηγορεύθη νὰ φέρῃ σκουῖφον, ἀλλὰ μανδήλιον.

Ἡ Ἀγάθη ὑπέστη τὸ πλῆξαν αὐτὴν δυστύχημα μετὰ ταπεινῆς ὑποταγῆς ἐκπληξάσης ἄπαντας. Ἦτο τότε πλέον τῶν τριακοντα ἔτων. Τὰ τέκνα της ἀπέθανον ἄπαντα καὶ ὃ σύζυγός της δὲν ἐξῆσεν ἐπὶ πολὺ. Ἐπέστη ὃ καιρὸς ἵνα συλλογισθῇ ἑαυτὴν. Ἐγένετο βραχύλογος καὶ πολὺ ὀρθρος, μετέβαινε τακτικώτατα εἰς τοὺς ὄρθρους καὶ εἰς τὰς λειτουργίας καὶ διένημιε τὰς καλὰς ἐνδυμασίας της. Δεκαπενταετιᾶν διῆλθε σιγῶσα, ταπεινὴ καὶ σώφρων, φερομένη δὲ μετὰ σεβασμοῦ πρὸς ἄπαντας. Ἄν τις ἐλάλει πρὸς αὐτὴν τραχέως, ἐκείνη ὑπεκλίνετο καὶ τὸν ἠυχάρισται διὰ τὸ μάθημα. Πρὸ πολλοῦ ἡ κυρία της τὴν εἶχε συγχωρήσῃ καὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐνοίαν της, θέσασα ἡμέραν τινα τὸν ἰδιόν τὴν σκουῖφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἡ Ἀγάθη οὐδόλως ἠθέλησε νὰ μεταβάλῃ κάλυμμα καὶ ἐτήρησε τὸ ταπεινὸν ἄμαυρόν μανδήλιόν της. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας της ἐγένετο ταπεινότερα καὶ ἀγαθοτέρα ἔτι. Ὁ Ῥῶσος εὐκόλως ὑπακούει καὶ εὐχαρίστως προσκολλάται, ἀλλὰ δυσκόλως κτᾶται τις τὴν ὑπόληψίν του, διότι δὲν διδῇ ταύτην εὐκόλως καὶ ἐπιπολαιῶς. Ἄπαντες ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐξετίμων τὴν Ἀγάθην, οὐδεὶς δ' ἐσυλλογίζετο τὰ παρελθόντα σφάλματα, ἄτινα ἐφαίνοντο ὅτι ἐτάφησαν μετὰ τοῦ γέροντος κυρίου.

Νυμφευθεὶς τὴν Μαρίαν Δημητριέβναν ὃ Καλιτίν ἠθέλησε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του εἰς τὴν Ἀγάθην, ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη· ἐκείνος ὠργίσθη, ἀλλ' αὕτη χαιρετίσασα αὐτὸν ταπεινῶς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ὁ Καλιτίν, εὐφυῆς ἀνὴρ, ἐνόει τοὺς ἀνθρώπους, ἐνόησε λοιπὸν τὴν Ἀγάθην καὶ δὲν τὴν ἐλησμόνησεν. Ἐγκρατασταθεὶς εἰς τὴν πόλιν ἐτοποθέτησε ταύτην, τῆ συγκαταθέσει της, παρὰ τῆ Ἐλιζῆ, οὕση πενταετείᾳ τότε. Ἡ σοβαρὰ καὶ αὐστηρὰ φυσιογνωμία τῆς νέας παιδαγωγοῦ ἐφόβισε κατ' ἀρχὰς τὴν κορασίδα, ἀλλὰ δὲν ἐβάρυνε νὰ ἐξοικειωθῇ μετ' αὐτῆς καὶ τέλος τὴν ἠγάπησε πολὺ. Ἄλλως τε ἦτο καὶ πολὺ σοβαρὰ, ἢ παιδίσκη. Τὰ χαρακτηριστικὰ της εἶχον τὴν ζωηρότητα τῶν τοῦ πατρὸς της, ἀλλὰ δὲν ὁμοίωζον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν· τοῦναντίον τὸ βλέμμα της ἦτο γλυκύτατον καὶ ἡρεμον, τοῦθ' ὀπερ δὲν ἦναι σύνθετος εἰς τὰ παιδιά. Δὲν ἠγάπα νὰ παίξῃ μετὰ πλαγγόνας, δὲν ἐγάλα οὐδέποτε θορυβῶδως, οὕτε ἐπὶ πολὺ. Ἦτο δραστήριος, δὲν ἐρρέμβαζεν εὐκόλως, ἀλλὰ φυσικὰ ἦτο σιωπηρὰ. Ὅταν τυχὸν ἐσκέ-

πτετο, πάντοτε τοῦτο συνέβαινε ἐκ σοβαρᾶς τινὸς σκέψεως, ἐκδηλουμένης ἐκ τῶν ἐρωτήσεων ἃς ἀπέτεινε τότε πρὸς πρόσωπα μεγαλητέρας ἡλικίας αὐτῆς. Τὸν πατέρα της ἐφοβέτο· τὸ δ' αἰσθημα ὅπερ ἡ μήτηρ της τῆ ἐνέπνεε δὲν εἶχε τι τὸ ὀριστικόν· δὲν ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν οὔτε δειλῶς, οὔτε θωπευτικῶς, ἄλλως τε οὐδένα ἐθώπυεν, οὔτε αὐτὴν τὴν Ἀγάθην, καίτοι μόνην ταύτην ἠγάπα. Ἡ Ἀγάθη οὐδέποτε κατελίμπανε ταύτην καὶ ἦτο πρᾶγμα ἀξιοπεριεργον νὰ βλέπῃ τις ταύτας ὁμοῦ. Ἡ Ἀγάθη εὐθυτενῆς καὶ αὐστηρᾶ, κρατούσα τὸ πλέξιμόν της, μελανειμονούσα, με πρόσωπον ἰσχνόν καὶ διαφανές ὡς κηρός, ἀλλὰ με ὠραία καὶ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικὰ, ἢ δὲ παιδίσκη παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἐπὶ μικροῦ σκιμποδος καθημένη εἰργάζετο ὡσαύτως, ἢ μᾶλλον ἐθεώρει ταύτην, ἀκούουσα σοβαρῶς τὰς διηγήσεις τῆς παιδαγωγοῦ της. Ἡ Ἀγάθη δὲν τῆ διηγέτο μύθους, ἀλλὰ διὰ σοβαρᾶς καὶ μεμετρημένης φωνῆς τῆ ἔλεγε τὴν ἱστορίαν τῆς Θεοτόκου, τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων. Διηγέτο τὸν βίον τῶν ἁγίων, πῶς ἠγίασαν πεινῶντες καὶ ἀθλίως βιοῦντες καὶ πῶς, χωρὶς νὰ φοβῶνται καὶ αὐτοὺς τοὺς αὐτοκράτορας, ἐδίδασκον τὸν νόμον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῶς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ τοῖς ἔφερον τὴν τροφὴν των καὶ τὰ θηρία τοὺς ἤκουον. Τῆ ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῶν ποτισθεῖσα γῆ ἐκαλύπτετο ἐξ ἀνθέων καὶ ἡ παιδίσκη, ἀγαπῶσα τὰ ἀνθη, τὴν ἠρώτα ἂν ἦσαν τὰ ἀνθη τῶν παθῶν. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Ἀγάθης ἦτο γλυκὺς καὶ σοβαρός, συνεμερίζετο δὲ τὴν ἐντύπωσιν ἣν οἱ εὐσεβεῖς της λόγοι ἐνεποιούν. Ἡ Ἐλιζα ἤκουε ταύτης, ἢ εἰκὼν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἐνεχαράττετο βαθέως ἐν τῇ ψυχῇ της καὶ ἐπλήρου ταύτην ἠδέος καὶ ἱεροῦ φόβου. Ὁ Χριστὸς ἐπίσης ἐγένετο εἰς αὐτὴν γνωστότατος, ὃν οἰκεῖον, οἶονεὶ συγγενῆς. Ἡ Ἀγάθη ἐδίδασκεν εἰς αὐτὴν νὰ προσεύχεται πρὸς τὸν Θεόν. Ἐνίοτε ἐξῆγειρε ταύτην λίαν ἐνωρίς, τὴν περιεκάλυπτε μετὰ προσοχῆς καὶ τὴν ὠδήγει εἰς τὸν ὄρθρον. Ἡ Ἐλιζα ἠκολούθει ταύτην βαδίζουσα ἀκροποδητὴ καὶ συγκαταούσα τὴν ἀναπνοὴν της· τὸ ψῦχος καὶ τὸ ἡμίφως τῆς πρωίας, ἢ δροσερότης καὶ τὸ κενὸν τῆς ἐκκλησίας, τὸ μυστικὸν δι' οὗ ἐκαλύπτοντο αἱ λαθραῖαι αὐταὶ ἐξοδοί, ἢ ἀπόκρυφος εἰς τὴν οἰκίαν ἐπάνοδος, ἵνα κατακλιθῶσιν αὐτῆς, ἢ συνένωσις αὐτῆ τῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἢ ἀπειθεία καὶ τὸ ἀπρόοπτον ἐμῖγγυτον μετὰ τὸν οἶκτον, πάντα ταῦτα ἐνεποιούν αἰσθησιν εἰς τὴν παιδίσκην καὶ τὴν συνεκίνουν μέχρι βάθους καρδίας. Ἡ Ἀγάθη οὐδέποτε τὴν ἐπέπληττεν ὅταν δυσηρεστεῖτο, ἐσιώπα καὶ ἡ Ἐλιζα ἐνόει τὴν σιωπὴν της. Ἐνόει μάλιστα πότε ἡ Ἀγάθη δυσηρεστεῖτο κατὰ τῶν ἄλλων, κατὰ τῆς Μαρίας Δημητριέβνας καὶ κατ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Καλιτίν. Ἐπὶ τρία ἔτη ἡ Ἐλιζα ἔμεινεν ἐμπιστευμένη εἰς τὰς φροντίδας της. Ἡ δεσποινὶς Μορῶ ἀντικατέστησεν αὐτὴν ἄλλ' ἢ ἐπιπόλαιος Γαλλίς, μετὰ τοὺς ξηροὺς λό-

γους της και με την συνήθη αναφώνησίν της: "Όλα αυτά είναι άνοησάι, δέν ήδυνήθη ν' άποδιώξη από της καρδιάς της 'Ελίζης τήν προσφιλή εικόνα της 'Αγάθης. 'Ο σπόρος είχεν ήδη βαθυτάτας ρίζας. 'Η 'Αγάθη καίτοι δέν έπετήρει πλέον τήν καρσάδα, μ' όλον τούτο έκεινεν έν έν τή οικία, έν ή συχνάκις τήν έβλεπε και τή έξεδήλου παντοτε τήν αύτήν έμπιστοσύνην. 'Εν τούτοις ή 'Αγάθη δέν έμεινεν επί πολύ εις τήν οικίαν, άφ' ου ή Μάρθα Τιμοθέβνα ήλθε νά συγκατοικήση. 'Η αύστηρά σπουδαιότης της άρχαίας ύπηρετίας δέν ήδύνατο νά συμφωνήση με τó άνωπόμονον και πεισματικόν ύφος της γραίας. Δι' ό άπεμακρύνθη της οικίας και διεδόθη ότι εισήλθεν εις τινά μονήν. 'Εν τούτοις τά ίγνη άτινα άφήκεν έν τή ψυχή της 'Ελίζης δέν εξηλείφθησαν. 'Όπως και κατά τó παρελθόν, ή 'Ελίζα μετέβαινεν εις τήν λειτουργίαν, ώς εις έορτήν τινά, προσηύχето μετά μέθης σχεδόν, μετά συγκεκρατημένου ένθουσιασμού και ώς αίσχυνομένη έαυτήν, δι' όπερ ή Μαρία Δημητριέβνα πολύ έξεπλήσαστο. 'Η Μάρθα Τιμοθέβνα προσεπάθησε νά μετριάση τήν εύλάβειαν ταύτην. 'Η 'Ελίζα έμάνθανε καλώς και μετ' έπιμονής, άλλ' ό Θεός δέν είχε προικίση ταύτην δι' έκτάκτου πνεύματος και διά τούτο δυσκόλως έμάνθανε τά πάντα. 'Εκρουε καλώς τó κλειδοκύμβαλον, άλλά μόνος ό Λέμ έγνώριζε τι έστοίχισεν εις αύτόν τούτο. 'Ανεγίνωσκεν όλίγον, είχε ιδίας σκέψεις και ήκολούθει τήν όδόν ήν είχεν έαυτή χαράξη. 'Ως πρós τούτο ώμοίωσε τού πατρός της, όστις έπίσης δέν ήρώτα τούς άλλους τί έπρεπε νά πράξη. Τοιουτοτρόπως άνεπτύχθη ήσύχως και έγένετο δεκαεναέτις, ούσα πολυθέλητρος, χωρίς νά τó γνωρίζη. 'Εκάστη κίνησις αύτης ήλεγχεν άφελή και άδεξίαν όλίγον χάριν. 'Η φωνή της είχε τόν άργυρούν και διαυγή της νεότητος ήχον· τó έλαφρότερον της χαράς αίσθημα προύκαλει επί των χειλέων της έράσμιον μειδίαμα και προσέθετε ζωηράν λάμψιν και γλυκύτητα εις τούς όφθαλμούς της. Προσέχουσα ίνα μή ούδένα προσβάλη, ήγάπα πάντας, χωρίς νά άποδεικνύη προτίμησιν εις τινά. Πρós μόνον τόν Θεόν άφιέρωσε πάντας τούς πόθους της ψυχής της, πάσας τās χαράς της, άπαντα τόν έρωτά της. Πρώτος δέ ό Λαβρέτσκης έτάραξε τήν έσωτερικήν γαλήνην της υπάρξεως ταύτης.

Τοιαύτη ήτο ή 'Ελίζα.

ΛΕ'

Τήν μεσημβρίαν της έπομένης ήμέρας ό Λαβρέτσκης έβάδιζε τήν εις τόν οικόν των Καλιτιν άγουςαν όδόν. Καθ' όδόν άπήντησε τόν Πάνχιν έπιππον, όστις παρήλθε τούτον καλπάζων και βυθίσας τόν πτόν του μέχρις όφθαλμών. 'Ο Λαβρέτσκης δέν έγένετο δεκτός εις τήν οικίαν Καλιτιν, τούτο δέ διά πρώτην φοράν συνέβαινεν άφ' ότου τούς έγνώριζεν. 'Η Μαρία Δημητριέβνα έκοιμάτο, είπεν ό οικέτης, διότι είχε κεφαλαλγίαν, ή δέ Μάρθα

Τιμοθέβνα εξήλθε μετά της νεάνιδος. 'Ο Λαβρέτσκης περιεπλανήθη εις τά περίε τού κήπου, άορίστως έλπίζων μή συναντήση τήν 'Ελίζαν, άλλ' ούδένα είδε. Μετά δύο ώρας έπανήλθεν εις τήν οικίαν, άλλ' έλαβε τήν αύτήν άπάντησιν, ήν ό οικέτης συνώδευε μεθ' ύπούλου βλέμματος. 'Ενόμισεν άναρμόστον νά καμη και τρίτην έπίσκεψιν τήν αύτήν ήμέραν και άπεφάσισε νά μεταβή εις Βασιλιεβσκόην, ένθα αι έργασίαι του είχον μεγίστην άνάγκην της παρουσίας του. Καθ' όδόν έσχηματίζεν άλλεπάλληλα τά ώραιότατα όνειρα· άφικόμενος όμως εις τó χωρίον κατελήφθη υπό λύπης. 'Ηρξάτο νά συνομιλή μετά τού 'Αντωνίου, όστις δυστυχώς τήν ήμέραν έκείνην είχεν άπαισίους ιδέας. Διηγήθη εις αύτόν πώς ή Γλαφυρά Πετρόβνα, πρό τού θανάτου της, έδηξε τήν χειρά της και μετά μακράν σιγήν προσέθηκε στενάζων: «Κάθε άνθρωπος, άγαπητέ μου αύθέντα, κατεδικάσθη νά τρώγη ό ίδιος τόν έκυτόν του». 'Ητο ήδη άργά ότε ό Λαβρέτσκης άνεχώρησεν έπιστρέφων εις τήν πόλιν. 'Ανεμνήσθη των έσπερινών μελωδιών, ή εικόν της 'Ελίζης παρουσιάσθη εις αύτόν έν όλη τή άφελεί αύτης χάριτι, ή δέ σκέψις ότι ήγαπάτο έπλήρου τούτον συγινήσεων· τέλος άφίκετο εις τόν οικίσκον του, έχων γαληνιώτερον τó πνεύμα και εύτυχός.

Τό πρώτον πράγμα όπερ, εισελθών εις τόν προθάλαμον, ήσθάνθη ήτο όσμή πατσουλή ήν άπεστρέφετο. 'Επί τού δαπέδου έκείντο όδοιπορικά κιβώτια και μάρσιποι. Τό πρόσωπον τού θαλαμηπόλου του, όστις έδραμεν εις προύπάντησίν του, τώ έφάνη άλλόκοτον. Χωρίς νά προσπαθήση νά έννοήση τās έντυπώσεις του, διέβη τόν ούδόν της αίθούσης. . . 'Από τού άνακλίντρου, έφ' ου ήτο εξηπλωμένη, γυνή μελανεμονούσα ήγέρθη νωθρώς ίνα υποδεχθή αύτόν. 'Επί τού ώχροϋ προσώπου της έκράτει ρινόμακτρον κομφώς κεντημένον· προύχώρησε βήματά τινά και κλίνουσα έπιχαρίτως τήν ώραιάν κεφαλήν της έπесе γονυπετής. Τότε μόνον έκείνος τήν άνεγνώρισεν· ήτο ή σύζυγός του! 'Η άναπνοή του έσταμάτησε και μόλις έσχε καιρόν νά στηριχθή εις τόν τοίχον.

— Θεόδωρε, μή με άπωθεΐ! είπεν έκείνη γαλλιστί.

Και ή φωνή της, ώσει ψυχρά λεπίς έγχειριδίου, εισήρχετο εις τήν καρδίαν του. 'Εκείνος τήν θεώρει χωρίς νά έννοη και όμως παρετήρησεν ότι ήτο λευκοτέρα και παχύτερα παρ' όσον άλλοτε.

— Θεόδωρε, εξηκούθησεν έκείνη ύψουσα από καιρού εις καιρόν τούς όφθαλμούς και προσποιουμένη ότι έδακνε τούς λεπτούς δακτύλους της με τούς ροδινοϋς όνυχάς των, Θεόδωρε, είμαι ένοχος, έτι πλέον, είμαι έγκληματική. 'Αλλ' άκουσον μου, ή τύψις τού συνειδότος με καταδιώκει! 'Εβκρύνθην έμαυτήν και δέν δύναμαι επί πλέον νά ύπομείνω τήν θέσιν μου. Ποσάκις έσκέφθην ν' άποταθώ πρós σε! άλλ' έφουβούμην τήν όργήν σου. 'Απεφάσισα ν' άποχωρισθώ τó παρελθόν μου. 'Εκτός τούτου ήσθένησα βαρέως, προσέθηκε περώρα

τήν χειρά της επί τού μετώπου της και επί των παρειών της. . . 'Επωφελήθη τής διαδόσεως τού θανάτου μου και κατέλιπον τά πάντα. . . Δέν έσταμάτησα νυχθήμερον, έσπευδον νά έλθω έδω. 'Επί πολύ έδίστασα πρίν τολμήσω νά παρουσιασθώ εις σε. . . Τέλος άπεφάσισα ένθυμηθείσα τήν άνεξάντλητον άγαθότητά σου. 'Εμαθον τήν διεύθυνσίν σου έν Μάσχα και ήλθον! Πίστευσόν με, εξηκούθησεν έγερθείσα ήσύχως και καθήσασα εις τó άκρον έδρας τινός, πολλάκις έσκέφθην ν' άυτοκτονήσω και θάείχον άρκετόν θάρρος ίνα πράξω τούτο, άν ή σκέψις της θυγατρός μου, της 'Αδας μου, δέν μ' έσταμάτα! 'Είμαι έδω, κοιμάται εις τó πλησίον δωμάτιον, ή ταλαίπωρος! 'Είμαι κουρασμένη, θά τήν ίδης. . . αύτή τούλάχιστον εις τούς όφθαλμούς σου είναι άθώα. . . και έγώ είμαι τόσοσ δυστυχής, τόσοσ δυστυχής! άνέκραξεν άρχίζουσα νά κλαίη.

'Ο Λαβρέτσκης συνήλθε τέλος· άπεμακρύνθη βραδέως τού τοίχου έφ' ου έστηρίζετο και έστράφη πρós τήν θύραν.

— 'Αναχωρείς, άνέκραξεν ή σύζυγός του άπελπισ, άναχωρείς χωρίς νά μοι άποκριθής μίαν λέξιν, χωρίς νά μ' έπιπλήξης κών! 'Η περιφρόνησις αύτη με καταβάλλει! 'Είμαι φοβερόν!

'Ο Λαβρέτσκης έσταμάτησε.

— Τί με θέλεις; είπε δι' έσθεσμένης φωνής.

— Τίποτε, τίποτε, άνέκραξεν έκείνη ζωηρώς, είξέρω, δέν έχω δικαίωμα ν' άπαιτήσω τίποτε, δέν είμαι άφρων, ούδέν έλπίζω, δέν τολμώ νά έλπίζω τήν συγγνώμην σου! Τολμώ μόνον νά σε ίκετεύσω νά μοι είπης τί πρέπει νά πράξω. Ποϋ όφείλω νά ζήσω; 'Ως δούλη θά έκπληρώσω τās διαταγάς σου, οικαιδήποτε και άν ώσι.

— Δέν έχω νά σοι δώσω διαταγάς, άπεκρίθη ό Λαβρέτσκης διά τού αύτου τόνου. Γνωρίζεις ότι τά πάντα μεταξύ ήμων έτελείωσαν, τώρα δέ έτι μάλλον. Δύνασαι νά βιώσης όπου θέλεις, άν δέ ή έπιχορήγησις σου δέν σοι έξαρκει. . .

— Ω! μή λέγε τόσοσ σκληρούς λόγους, διέκοψεν έκείνη. Οίχτειρόν με. . . τούλάχιστον χάριν τού άγγέλου τούτου.

Και είπούσα ταύτα ώρμησεν εις τó έτερον δωμάτιον και έπανήλθε κρατούσα ένταις άγκάλαις αύτης παιδίσκην λίαν φιλοκάλως ένδεδυμένην. 'Ωραίοι ξανθοί βόστρυχοι έπιπτον επί τού ώραιού ροδινοϋ προσώπου της και επί των μεγάλων όφθαλμών της, άποκεκοιμισμένων έτι. 'Εμειδία και ήμιέκλειε τά βλέφαρα βλέπουσα τó φώς και στηρίζουσα τήν μικράν χειρά της εις τόν λαιμόν της μητρός της.

— 'Αδα, ιδέ, είναι ό πατήρ σου, είπεν ή κυρία Λαβρέτσκη παραμερίζουσα τούς καλύπτοντας τούς όφθαλμούς της παιδίσκης βοστρύχους και περιπτυσσόμενη ταύτην ίσχυρώς, παρακάλεσε τον μαζί μου.

— Αύτός είν' ό μπαμπάς; ύπετραύλισεν ή παιδίσκη διά παχείας φωνής.

— Ναι, παιδί μου, τόν άγαπάς, αϊ; 'Ο Λαβρέτσκης δέν έκρατήθη πλέον.

— Εἰς ποῖον μελοδράμα, εἶπεν, ὑπάρχει ὁμοία σκηνή;

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ἡ κυρία Λαβρέτσκη ἔμεινε ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκίνητος, εἶτα ὑψώσασα ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους ἔλαβε τὴν μικρὰν, τὴν μετέφερεν εἰς τὸ ἄλλο δωματίον, ἐξέδωσε ταύτην καὶ τὴν κατέκλι-
νεν. Εἶτα ἐκάθησε πλησίον τῆς λυχνίας, ἔλαβε βιβλίον τι, περιέμενε ἐπὶ ὥραν πε-
ρίπου καὶ κατεκλίθη.

— Λοιπὸν, κυρία, τὴν ἠρώτησεν ἡ πα-
ρισινή θαλαμηπόλος τῆς ὅτε τὴν ἐβοήθει
ἵνα ἐκδυθῆ.

— Λοιπὸν, Ἰουστίνα, ἀπεκρίθη ἐκείνη,
ἐγήρασε πολὺ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι κα-
λὸς ὅπως καὶ ἄλλοτε. Δὸς μοι τὰ χειρό-
κτιὰ μου τῆς νυκτός, ἐτοίμασε δι' αὐριον
τὴν φαῖαν ἐσθῆτά μου καὶ πρὸ πάντων μὴ
λησμόνει τὰς κοτολέτας ἀπὸ ἀρνὶ διὰ
τὴν Ἄδα. Ἰσως δυσκολευθῶμεν νὰ εὐ-
ρωμεν ἐδῶ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ προ-
σταθῶμεν νὰ προμηθευθῶμεν.

— Ὅπως εὐρωμεν θὰ περάσωμεν! ἀπε-
κρίθη ἡ Ἰουστίνα.

Καὶ ἔσβεσε τὸ κηρὶον.

ΔΓ

Ἐπὶ δύο καὶ πλέον ὥρας ὁ Λαβρέτσκη
περιεπλανήθη ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πολίχνης
Ο*** Ἀνεμνήσθη τῆς νυκτός καθ' ἣν ἄλ-
λοτε περιεπλανήθη εἰς τὰ περίχωρα τῶν
Παρισίων ἡ καρδιά του ἐπνίγητο καὶ ἐν τῷ
ἀσθενεῖ αὐτοῦ ἐγκεφάλῳ συνεκρούοντο μυ-
ριαὶ ἀπαισίαι ἰδέαι. «Ζῆ! εὐρίσκεται ἐδῶ!»,
ἐψιθύριζε μετ' αὐξανούσης πάντοτε ἐκπλή-
ξεως. Ἐνόει ὅτι ἔχανε διὰ παντός τὴν Ἐ-
λίξαν. Ἡ λύσσα τὸν ἀπέπνιγε, καὶ ἡ πλήτ-
τουσα αὐτὸν συμφορὰ ἦτο λίαν αἰφνί-
διος. Πῶς τόσον εὐκόλως ἐπίστευσε τὰς
φλυαρίας τῆς ἐφημερίδος, ἐνὸς ῥάκου χάρ-
του; Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἐσυλλογιζέτο, ἂν
δὲν ἐπίστευον, ὅποια σήμερον θὰ ἦτο ἡ
διαφορὰ; Ὅθ' ἠγνόουν ὅτι ἡ Ἐλίξα μὲ ἀ-
γαπᾷ, ὡς θὰ τὸ ἠγνόει ἐκείνη ἐπίσης. Ἡ-
δυνάτει ν' ἀποδιώξῃ τῆς σκέψέως του τὴν
φυσιγνωμίαν, τὴν φωνήν, τὸ βλέμμα τῆς
γυναίκος του καὶ κατηράτο ἑαυτὸν καὶ τὸ
σύμπαν ὀλοκλήρον.

Κατεχόμενος ὑπὸ φρικώδους βασάνου ἔ-
φθασε κατὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ Λέμ. Ἐπὶ πολὺ ἔκρουσε χωρὶς νὰ λάβῃ
ἀπάντησιν· τέλος εἰς τὸ παράθυρον ἐφάνη
ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος φοροῦσα νυκτερι-
νὸν σκούφον· τὸ ἐρρυτιδωμένον καὶ ἀσχη-
μὸν πρόσωπόν του δὲν εἶχε πλέον τὴν
καλλιτεχνικὴν ἐκείνην μορφήν, τὴν ἀπα-
στράπτουσαν ἐκ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ
ἐνθουσιασμοῦ, οἵτινες πρὸ εἰκοσιτεσσάρων
ὥρων ἐκράτουν τὸν Λαβρέτσκη ὑπὸ τὸ
κράτος τοῦ ἀγερώχου βλέμματός του.

— Τί θέλετε; ἠρώτησε. Δὲν εἰμπαρῶ
νὰ παίζω καθ' ἐκάστην νύκτα.

Ἐν τούτοις τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ
Λαβρέτσκη θὰ εἶχον λίαν παράδοξον ἐκ-
φρασιν, διότι ὁ γέρον θέσας τὴν χεῖρα ἄ-
νω τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ θεωρῆσας τοῦ-
τον προσεκτικῶς, τὸν εἰσήγαγε παραρηῆ-
μα. Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον ὁ Λαβρέτ-

σκης κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἑδρας· ὁ γέρων
ἔστη πρὸ αὐτοῦ, διευθέτησε τὸν κοιτωνί-
την του καὶ συνέστρεψεν ἀναμασσῶν τὰ
χειλῆ του.

— Ἦλθεν ἡ γυναῖκά μου, εἶπεν, ὁ Λα-
βρέτσκη ἐγείρας τὴν κεφαλὴν.

Καὶ ἀνεκάγχασεν αἰφνιδίως.

Κατάπληξις ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ προσώ-
που τοῦ Λέμ, ἀλλὰ δὲν ἐμειδίασεν. Ἠρ-
κίσθη νὰ διευθετήσῃ κάλλιον τὸν κοιτω-
νίτην του.

— Δὲν εἰδεύρεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Λα-
βρέτσκη, ὅτι ἐφαντάσθην... ὅτι ἀνέγνωσα
εἰς τὰς ἐφημερίδας... ὅτι ἀπέθανεν;

— Ἄ! τὸ ἀνέγνωσες! ὄχι, πρὸ πολλοῦ,
αἰ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Λέμ.

— Ὅχι πρὸ πολλοῦ.

— Ὡ! εἶπεν ὁ γέρον ὑψώσας τὰς ὀ-
φρῦς, καὶ ἦλθε;

— Ναὶ, εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν μου
... καὶ ἐγώ... εἶμαι δυστυχεστάτος! ἀ-
νέκραξε

Καὶ ἤρξατο αὐθις νὰ γελά.

— Ναί, εἴθε δυστυχῆς, ἐπανέλαβε
βραδέως ὁ Λέμ.

— Κύριε Λέμ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λα-
βρέτσκη, θὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ δώσῃς
μὴν ἐπιστολήν;

— Χμ! Εἰμπαρῶ νὰ μάθω εἰς ποῖον;

— Εἰς τὴν Ἐλίξ.

— Ἄ! ναί, ἐνοῶ. Καλά. Καὶ πότε νὰ
τῆς τὴν δώσω;

— Αὐριον, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

— Χμ! Εἰμπαροῦσα νὰ στείλω τὴν
μαγειρίσάν μου Κατερίναν. Ὅχι θὰ ὑ-
πάγω μόνος μου.

— Καὶ θὰ μοὶ φέρῃς τὴν ἀπάντησιν;

— Ὅθ' φέρω τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ ὁ γέρον ἐστέναξε.

— Ναί, ἀτυχῆ νεκρὸ μου φίλε, εἶπεν,
ἀλήθειαν λέγετε, εἴθε πολὺ δυστυχῆς.

Ὁ Λαβρέτσκη ἔγραψε λέξεις τινὰς πρὸς
τὴν Ἐλίξαν, εἰς ἣν ἠγγελλε τὴν ἀφίξιν
τῆς συζύγου του καὶ τῆ ἐζήτησι συνέντευ-
ξιν. Εἶτα κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἀνακλίν-
τρου, ἐστραμμένον ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς
τὸν τοίχον. Ὁ γέρον κατεκλίθη αὐθις·
ἐστρέφετο ἀδιακόπως ἐν τῇ κλίνῃ του, ἔ-
βηγε καὶ ἔπιπε πτισάνην.

Ὅτε ἐξημέρωσεν ἐθεώρησαν ἀλλήλους
δι' ἄλλοκότου ὕφους. Ὁ Λαβρέτσκη τῆ
στιγμῇ ἐκείνη προὔτιμα ν' αὐτοκτονήσῃ.
Ἡ Αἰκατερίνη ἐκόμισεν αὐτοῖς ἀνούσιον
καφέν. Ὅκτῳ ἐσήμανε τὸ ἐκκρεμές. Ὁ
Λέμ φορέσας τὸν πῖλόν του ἐξῆλθεν, εἶ-
πὼν ὅτι συνήθως τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὥ-
ραν παρέδιδε μάθημα εἰς τοὺς Καλιτίν,
ἀλλὰ θὰ εὐρίσκειν εὐσχημον πρόσχημα.
Ὁ Λαβρέτσκη ἔπεσεν αὐθις ἐπὶ τοῦ μι-
κροῦ ἀνακλίντρου καὶ ἐκ νέου γέλως ἐξ-
ῆλθε τοῦ στήθους του. Ἐσυλλογιζέτο τὴν
σύζυγόν του, ἣτις ἐξεδίδωκεν αὐτὸν τῆς οἰ-
κίας του. Ἀναπαρίστα τὴν θέσιν τῆς Ἐ-
λίξης καὶ ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, ῥίψας
δι' ἀπέλπιδος χειρονομίας τοὺς βραχί-
ονάς του ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του.

Τέλος ὁ Λέμ ἐπανῆλθε, κομίζων μικρὸν
χάρτην, ἐφ' οὗ ἡ Ἐλίξα εἶχε χαράξῃ διὰ
μολυβδοκονδυλίου τὰς ὀλίγας ταύτας λέ-

ξεις: «Σήμερον δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν
ἀλλήλους. Ἰσως αὐριον τὴν ἐσπέραν. Χαί-
ρε!» Ὁ Λαβρέτσκης νύχαριστήσεν τὸν Λέμ
βραχέως καὶ διὰ μετεώρου ὕφους καὶ ἐπ-
έστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Εὗρε τὴν σύζυγόν του προγευματίζου-
σαν. Ἡ Ἄδα, βοστρυχώδη τὴν κόμην ἔ-
χουσα, φοροῦσα λευκὴν ἐσθῆτα μὲ κυ-
νάς ταινίας, ἔτρωγε τὴν κοτολέταν αὐ-
τῆς. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἠγέροθη πά-
ραυτὰ καὶ ἐπλησίασεν αὐτὸν διὰ ταπεινοῦ
ὕφους. Παρεκάλεισεν αὐτὴν νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔκλεισε τὴν θύ-
ραν καὶ ἤρξατο νὰ βαδίζῃ διὰ τεταραγ-
μένου βήματος. Ἐκείνη ἐκάθησε, διστά-
ρως μετριοφρόνως τὰς χεῖράς της καὶ τὸν
ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Εἶχεν ὠ-
ραίους τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτι, καιοῖτο τὰ βλέ-
φαρά της ἦσαν βεβαμμένα. Ἐπὶ πολὺ ὁ
Λαβρέτσκη δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ λέ-
ξιν τινά, διότι ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο κύ-
ριος ἑαυτοῦ, ἔβλεπε δὲ κάλλιστα ὅτι ἡ
σύζυγός του οὐδὲν τὸν ἐφοβεῖτο, ἀλλὰ
προητοιμαζέτο νὰ ὑποκριθῆ ὅτι λιποθυμεῖ.

— Ἀκούσον με, κυρία, εἶπε διὰ πε-
πνιγμένης φωνῆς καὶ σφίγγων σπασμοδι-
κῶς τοὺς ἰδόντας. Δὲν πρέπει νὰ ὑποκρι-
νώμεθα. Δὲν πιστεύω τὴν μετάνοιάν σου,
καὶ ἂν ἔτι ἦτο εἰλικρινῆς, τὸ νὰ βιώσω
μαζί σου μοὶ εἶναι ἀδύνατον.

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔδραξε τὰ χεῖλη
καὶ συναφροῦθη.

— Μὲ ἀποστρέφεται, ἐσκέψατο, τετέλε-
σται. Δι' αὐτὸν δὲν εἶμαι πλέον οὔτε γυνή.

— Ἀδύνατον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαβρέ-
σκης, κομβῶν τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ.
Ἄγνοῶ διατί μοὶ ἔκαμες τὴν τιμὴν νὰ
ἔλθῃς ἐδῶ. Δὲν θὰ ἔχῃς πιθανὸν χρήματα
πλέον.

— Οἶμοι! μὲ προσβάλλεις, ἐψιθύρισεν
ἐκείνη.

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, πρὸς δυστυχίαν
μου εἶσαι πάντοτε σύζυγός μου. Δὲν εἰμ-
παρῶ λοιπὸν νὰ σὲ ἀποδιώξω τῆς οἰκίας
μου. Ἰδοὺ τί σοὶ προτείνω. Εἰμπαρεῖς,
ἀπὸ σήμερον μάλιστα ἂν θέλῃς, νὰ ὑπά-
γῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς Λαβρίκη. Εἰξεύ-
ρεις ὅτι ἡ οἰκία εἶναι ὠραία, θὰ ἔχῃς δὲ
ἐκεῖ πᾶν ὅ,τι ἀναγκαιεῖσαι, ἐκτὸς τῆς ἐ-
πιχορηγήσεώς σου... Συγκατατίθεσαι;

Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἔφερον εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς της τὸ κεντημένον μανδήλιόν
της.

— Σοὶ εἶπον, εἶπε διὰ τρεμόντων χει-
λέων, ὅτι συγκατατίθεμαι εἰς πᾶν ὅ,τι θε-
λήσῃς νὰ μοὶ ἐπιβάλλῃς. Ἀλλὰ τὴν φορὰν
ταύτην θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς τοῦλάχιστον νὰ
σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἄκραν γενναϊότη-
τά σου.

— Ἄς λείπουν αἱ εὐχαριστήσεις, σὲ ἰ-
κετεύω, εἶπεν ἐκείνος ἀνυπομόνως· τοιο-
τοτρόπως, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκης πλησιάζας
εἰς τὴν θύραν, ἐλπίζω...

— Αὐριον θὰ μεταβῶ εἰς Λαβρίκη,
ἀπεκρίθη ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐγειρομένη
μετὰ σεβασμοῦ ἀπὸ τοῦ θρονίου της. Ἀλ-
λά, Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς, — δὲν ἔλεγεν ἀ-
πλῶς πλέον Θεόδωρε — τί θέλεις; Εἰ-
ξέσω ὅτι δὲν ἀξίζω πλέον τῆς συγγνώ-

μη σου . . . αλλά τουλάχιστον να ελπίζω ότι με τὸν καιρὸν . . .

— "Ε! Θεέ μου, Βαρβάρα Παυλόβνα, δέχοφεν εκείνος, εἶσαι εὐφυῆς γυνή, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι βλάξ πάλιν. Βίξέυρω, ὅτι δὲν σ' ἐνδιαφέρει ποσῶς ἡ συγγνώμη μου. Πρὸ πολλοῦ σὲ ἐσυγχώρησα, ἀλλὰ μετὰξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ἄβυσσος.

— Θὰ ὑποταχθῶ εἰς τὰς θελήσεις σου, ἀπάντησεν αὐτὴ καταβιάζουσα τὴν κεφαλήν. Δὲν ἐλησμόνησα ποσῶς τὸ παράπτωμά μου, δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐκπλαγῶ ἂν ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου μου σὲ ὑψαρίστησεν, εἶπεν ἡσυχῶς δεικνύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἐφημερίδα, ἣν ὁ Λαβρέτσκις εἶχε λησμονήσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεσπίρτησεν· ἡ ἐπιφυλλίς ἦτο σημειωμένη διὰ μολυβδοκανοδύλου. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα τὸν ἐθεώρησε διὰ ταπεινοτέρου ἔτι ὕψους. Ἦτο ὠραιότατῃ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ. Ἡ φαῖα ἐσθῆς τῆς ἀπεκάλυπτε θαυμασιῶς τὸ εὐλύγιστον ἀνάστημά της, ὁ λεπτὸς λαιμὸς της, περιβαλλόμενος ὑπὸ λευκοτάτου περιλαιμίου, τὸ ὑπὸ τακτικῆς ἀναπνοῆς ἐγειρόμενον στήθος της, οἱ ἄνευ ψελλίων βραχιόνες της, αἱ ἄνευ δακτυλίων χεῖρές της, τέλος ἅπαν τὸ σῶμά της ἀπὸ τῆς κόμης αὐτῆς μέχρι τῶν ὑποδημάτων της, πάντα ταῦτα ἤλεγχον σπανίαν φιλοκαλίαν. Ὁ Λαβρέτσκις τὴν παρετήρησε διὰ βλέμματος μεστοῦ μίσους καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ κραυγῆσῃ εὖγε! εἰς τὴν κωμωδὸν ταύτην. Ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ τὴν φονεύσῃ ἐκεῖ. Ἐξῆλθε. Μετὰ μίαν ὥραν εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς εἰς Βασιλιεβσκοιν ἀγούσης ὁδοῦ, δύο δὲ ὧραι δὲν εἶχον παρέλθῃ καὶ ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα παρεγγείλασα νὰ ἔλθῃ ἡ καλλιτέρα τῆς πόλεως ἄμαξα, ἐφόρεσεν ἀπλοῦν ψιάθινον πῖλον μετὰ μεγάλης καλύπτρας, μικρὸν ἀπλούστατον μανδύαν, παρέδωκε τὴν Ἄδαν εἰς τὴν Ἰουστίναν, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν Καλιτίν. Ἐρωτήσασα δὲ τοὺς ὑπηρέτας ἔμαθεν ὅτι ὁ σύζυγός της μετέβαινεν ἐκεῖ καθ' ἑκάστην.

ΛΖ'

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεως τῆς κυρίας Λαβρέτσκι εἰς τὴν πόλιν Ο*** ὑπῆρξε θλιβερά ἡμέρα διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ διὰ τὴν Ἐλίζαν. Πρὶν δὲ ἀκόμη λάβῃ καιρὸν ἐκείνη νὰ χαιρετίσῃ τὴν μητέρα της, ἤκουσε τὸν καλπαρμὸν ἵππου καὶ εἶδε μετὰ μυστικῆς φρίκης τὸν Πάνχιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐρχεται ἐνωρίς, ἐσκέφατο, διὰ νὰ λάβῃ ὀριστικὴν ἀπάντησιν.

Καὶ οὐδόλωσ ἠπατάτο· ἀπ' οὐ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ, τῇ προέτινε νὰ κητέλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον, ἐκεῖ δὲ ἐζήτησε σαφῆ ἀπάντησιν. Ἡ Ἐλίζα συναθροίσασα ὀλόκληρον τὸ θάρος της τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ. Ἐκεῖνος τὴν ἤκουσε μέχρι τέλους, παρατηρῶν αὐτὴν κρυφίως καὶ βυθίσας τὸν πῖλον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν ἠρώτησεν εὐγενῶς, ἀλλὰ μεταβαλὼν τόνον,

ἂν ἦτο ἀμετάκλητος ἡ ἀπόφασίς της καὶ ἂν οὗτος ἐγένετο ἀκουσίως πρόξενος τοιαύτης μεταβολῆς εἰς τὰς ιδέας της. Εἶτα φέρας τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἀπέσυρε τὴν χεῖρά του.

— Δὲν ἠθέλησα ν' ἀκολουθήσω τὴν τετριμμένην ὁδόν, εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς, ἠθέλησα νὰ εὖρω σύντροφον κατὰ τὴν κλίσιν τῆς καρδίας μου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατον! Χαίρετε, ὄνειρά μου!

Ἐχαιρέτισεν ἐδαφιαίως καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Ἐλίζα περιέμενε νὰ τὸν ἴδῃ εὐθὺς ἀναχωροῦντα, ἀλλὰ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας Δημητριέβνας καὶ ἔμεινε πλέον τῆς ὥρας παρ' αὐτῇ. Ἐξελθὼν εἶπε πρὸς τὴν Ἐλίζαν·

— Ἡ μήτηρ σας σὰς καλεῖ. Χαίρετε διὰ παντός!

Ἴππευσε ταχέως καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων. Ἡ Ἐλίζα εὖρε τὴν μητέρα της κλαίουσαν· ὁ Πάνχιν ἀνήγγειλεν αὐτῇ τὸ δυστύχημά του.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀποθάνω; εἶπεν ἡ δύσμοιρος χήρα ἀρχίζουσα τὰ παραπόνά της. Τί σκέπτεσαι λοιπὸν; Διατί τὸν ἠρνήθης; Μήπως δὲν εἶναι ἄριστος διὰ σέ; Ἐχει λαμπρὰν θέσιν καὶ δὲν σὲ ζητεῖ διότι ἔχει συμφέρον. Εἰμποροῦσε νὰ νυμφευθῇ εἰς Πετρούπολιν κἀμμίαν κυρίαν τιμῆς. Καὶ ἐγὼ ἡ ὁποία ἤλιπζον ὀλοφύχως . . . Ἄλλ' εἶπέ μοι λοιπὸν, ἀπὸ πότε ἠλλαξες διαγωγὴν πρὸς αὐτόν; Αὐτὸ τὸ ἀπαίσιον νέφος δὲν ἐξερράγη μόνον τοῦ ποῦτος ἀνεμος τὸ ἐσπρωξες; Μὴ τυχὸν ὁ βλάξ ἐκεῖνος; . . . Ὁραεῖν σύμβουλον εὐρήκες ἐκεῖ! Καὶ πόσον ὁ ἄριστος αὐτὸς νέος ἔχει σεβασμὸν εἰς τὴν λύπην του καὶ πόσῃν λεπτότητά! Ὑπεσχέθη νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃ! Ἄ! τὸ αἰσθάνομαι, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ ὑπομείνω. Ἀρχίζω νὰ ἔχω τρομερὸν κεφαλόπονον! . . . Στεῖλέ μοι τὴν θαλαμηπόλον μου. Θὰ μὲ φονεύσῃς ἂν δὲν ἐπανέλθῃς εἰς ἄλλα αἰσθήματα, ἀκούεις;

Ἄφ' οὐ δὲ τῇ εἶπε δις ἢ τρίς ὅτι ἦτο ἀγνώμων τὴν ἀπέπεμψεν. Ἡ Ἐλίζα μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἔτι καιρὸν ν' ἀναλάβῃ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Πάνχιν καὶ μετὰ τῆς μητρὸς της ἐξηγησέως της, ὅτε νέκ θύελλα ἐξερράγη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ αὐτὴ προήρχετο ἐκ τοῦ μέρους ἀπ' οὐ οὐδαμῶς περιέμενε τοῦτο. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἀφήσασα τὰ κλεισθὰ θορυβωδῶς ἡ θύρα ὀπισθὲν της. Τὸ πρόσωπον τῆς γραιῆς ἦτο ὠχρὸν, ὁ σκουφός της πλαγίως θεθειμένος, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπῆστραπτον, αἱ δὲ χεῖρές της καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμον. Ἡ Ἐλίζα ἔμεινε κατάπληκτος, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν θείαν της, τὴν ὅσον εὐφραδὴ καὶ τὸσον λογικὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

— Πολὺ καλὰ, δεσποινίς, εἶπε διὰ διακεκομμένης καὶ τρεμούσης φωνῆς, πολὺ καλὰ, δεσποινίς. Ποῦ τὰ ἔμαθες αὐτά! . . . Δός μοι λοιπὸν ὕδωρ, δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀμιλήσω.

— Ἦσυχάσατε, θεῖά μου, τί ἔχετε; τῇ εἶπεν ἡ Ἐλίζα προσφέρουσα αὐτῇ ποτήριον ὕδατος. Ἀλλὰ καὶ σεις δὲν ἀγαπᾶτε τὸν κύριον Πάνχιν.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἀφήκε τὸ ποτήριον.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ πῶ, εἶπε, θὰ σπάσω τὰ τελευταῖα δόντια μου! Διὰ τὸν Πάνχιν, βλέπεις, πρόκειται! Διατί νὰ ὀμιλήσῃς περὶ τοῦ Πάνχιν; Εἶπέ μοι μᾶλλον ποῦτος σ' ἔμαθε νὰ διδῇς τὴν νύκτα συνεντεύξεις, αἶ;

Ἡ Ἐλίζα ὠχρίασε.

— Μὴ προσπαθήσῃς ν' ἀρνηθῇς, Ἡ μικρὰ Σουρότσκα ὅλα τὰ εἶδε καὶ μοὶ τὰ εἶπε. Τῇ ἀπηγόρευσα νὰ φλυαρῇ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ψεύδεται.

— Δὲν ὑπερασπίζω ἑμαυτὴν, θεῖά μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα διὰ φωνῆς μόλις καταληπτῆς.

— Ἄ! ἔτσι λοιπὸν. Ἐδώκες συνέντευξιν εἰς αὐτὸν τὸν διεφθαρμένον, εἰς αὐτὸν τὸν γέροντα ὑποκριτὴν;

— Ὅχι!

— Πῶς ὄχι;

— Κατέβην εἰς τὴν αἰθουσαν διὰ νὰ λαβῶ ἐν βιβλίον ἦτο εἰς τὸν κῆπον καὶ μ' ἐφώνασε.

— Καὶ ὑπήγες; Θαυμάσια! Ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα δι' ἐσθεσμένης φωνῆς.

— Θεέ μου, τὸν ἀγαπᾶ!

Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Πῶς! ἐπανέλαβε τότε ὁ Καπελοῦζος, θέλεις ν' ἀφήσῃς εἰς ἄλλον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ βράσανα τοῦ κόσμου τούτου καὶ νὰ μὲ στείλῃ νὰ ζῆσω μαζὶ μ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπησα; Θέλεις ν' ἀφήσῃς ἄλλον ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ πτώμα τὰ τελευταῖα καθήκοντα; . . . Θὰ μοῦ ἀρνηθῇς λοιπὸν αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐνὸς φίλου; . . . Ὅχι, δὲν θὰ το κάμῃς . . . Ἐπειδὴ δὲν εἰμπορεῖς ν' ἀρνηθῇς τίποτε καὶ ἐπειδὴ θέλω καὶ ἀπαιτῶ νὰ ἦσαι, εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου, πλησίον μου, ἐπάνω εἰς τὸ ἱκρίωμα ἐκεῖνο ὁποῦ με στέλλει ὁ δοῦξ τῆς Βουργονδίας, ὦ! σ' ἐξορκίζω! μὴν ἀρνηθῇς! . . . Τὸ θέλω . . . τὸ ἀπαιτῶ! . . .

— Κύριε! κύριε! εἶπεν ὁ Κορζὺ ἐνώσας ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας, ἐσκέρθης τί μου ζητεῖς;

— Ἡ φιλία ἐνίοτε ἔχει παρομοίας σκληρὰς ὑποχρεώσεις.

— Ὅχι! . . . ὄχι ἐγὼ! . . . ὄχι ἐγὼ! . . .

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σε παρακαλέσω, Κορζὺ; . . . νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου;

Καὶ ὁ Καπελοῦζος ἠτοιμάζετο νὰ γονυπετήσῃ.

— Καλά, κύριε! εἶπεν ὁ Κορζὺ ἀναχαιτίσας αὐτόν, καλὰ . . . σὲ ὑπακούω.

— Ἄχ! ἀνέκραζεν ὁ Καπελούζος παράφορος ἐκ χαρᾶς, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ ἀποδώσῃ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν εὐγενῆ ταύτην θυσίαν σου!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κλαγγὴ ὀπλων ἀντήχησεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἡ θύρα ἠνεψώθη ἀμέσως.

Ἦτο ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινων δικαστικῶν κλητῆρων.

— Εἶνε πλέον καιρὸς, Καπελούζε, εἶπεν ὁ γραμματεὺς.

— Πολὺ καλὰ . . . εἶμαι ἕτοιμος . . . Ἐμπρός!

Καί, μὲ βήμα εὐσταθές, διηυθύνθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν βυσάνων.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἀμαξά τις ἐξήρχετο ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ Φρουρίου

Ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς ταύτης ἦσαν δύο ἄνθρωποι· ὁ Καπελούζος, ὅστις ἦτο μὲν κάτωχος, ὡς ἔχων τοὺς πόδας καθημαγμένους καὶ τὰ μέλη ἐξηρθρωμένα, ἀλλ' εἶχε τὸ βλέμμα σταθερόν· καὶ ὁ Κορζὺ, ὅστις ἐκάθητο πλησίον αὐτοῦ κατηφῆς καὶ περιίλυτος, ὑποστηρίζων δὲ καὶ ἐνθαρρύνων αὐτὸν ἐφ' ὅσον ἐδύνατο.

Φθάσαντες εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς, ὁ Καπελούζος παρετήρησε πρὸς στιγμὴν τὸ ἰκρίωμα καὶ εἶτα ἀνῆλθε βραδέως καὶ μετὰ κόπου τὰς βαθμίδας αὐτοῦ.

Ἡ σιγὴ ἦτο βαθεῖα καὶ ἐπιβάλλουσα.

Μόλις ἀνῆλθε τὸ ἰκρίωμα, ὁ κατάδικος ἔρριψε βλέμμα περιεργὸν ἐπὶ τοῦ πλήθους, ὡς εἰ ἀναζητῶν τινὰ.

— ὦ! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως, πόσον θὰ νύχαριστούμην ἂν τον ἔβλεπον πρὶν ἀποθάνω! . . .

Καί, ἀποταθείς πρὸς ἓνα τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἴσταντο εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἰκρίωματος:

— Πιιδιά, εἶπε, δὲν εἶνε ἀμαρτία ν' ἀποθάνῃ ἓνας χριστιανὸς χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ μὴ φέρετε ἓνα πνευματικόν;

— Πνευματικόν; ἀνέκραζεν ὁ στρατιώτης γελάσας σπασμωδικῶς, καὶ ποὸς θὰ εὐρεθῇ νὰ σ' ἐξομολογήσῃ;

Ὁ Καπελούζος ὕψωσε δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς τὸν οὐρανόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δύο μοναχοί, διασχίζοντες τὸ πλῆθος, ἐβάδιζον πρὸς τὸ ἰκρίωμα, ὁ εἰς δ' ἐξ αὐτῶν, ὁ νεώτερος, ἔφθασε πρῶτος.

— Κύτταξ' ἐκεῖ! . . . εἶπεν ὁ στρατιώτης, πρὸ ὀλίγου ἐζήτησις πνευματικόν, ἰδοὺ δύο! . . . Μὴ παραπονεῖσαι λοιπόν! . . . ἀλλὰ κάμε γρήγορα! . . .

Ὁ κατάδικος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μοναχόν, ὅστις ἤγειρε τὴν καλύπτραν του.

— Ἄχ! . . . ἀνέκραζεν ὁ Καπελούζος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖο ἀπεικονίσθη παράτα ἀπερίγραπτος χαρὰ. . . Ὁ Ὀλιβιέρος! . . . ὁ Ὀλιβιέρος! . . . ὦ! Θεέ μου! ἀφοῦ τὸν ἔστειλες ἐδῶ, βεβαίως μ' ἐσυγχώρησες.

Καί ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ.

Ἦσαν πράγματι ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Μακκράφτ, οἵτινες ἦλθον ἐπὶ τούτῳ τὴν

πρῶταν ἐκείνην ἐκ τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων καὶ, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Ζεβάν, ἔσπευδον ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν καταδικὴν τοῦ Καπελούζου καὶ ἀποχωρητίσωσιν αὐτὸν διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἄφθονα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀτυχοῦς καταδίκου.

— Ἄχ! τέκνον μου! . . . ἔλεγε στενάζων ὁ δυστυχὴς Καπελούζος.

— Φίλησέ με, πάτερ μου! . . . εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σε δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους του . . . εἶνε ἀπειρον τὸ ἔλεος αὐτοῦ . . . καὶ εἰς αὐτὸν ἐναποθέτω τὰς ἐλπίδας μου ὅτι θὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου . . . ὦ! πάτερ μου . . . Ὑπαγε νὰ ἐνωθῆς μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν μαζὺ ἐκλαύσαμεν ἐδῶ κάτω καὶ τὴν ὁποῖαν θὰ κλαίω μέχρι τελευταίας πνοῆς μου! . . .

Καί, ἐναγκαλισθεὶς ἐκ νέου τὸν Καπελούζον, ἠσπάσθη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον καὶ κατήλθε τοῦ ἰκρίωματος.

— Τώρα, Κορζὺ, εἶπεν ὁ κατάδικος, εἰς τὸ ἔργον σου! . . . Νὰ ἦσαι ἀτάραχος . . . νὰ μὴ τρέμῃς! . . . θέλω μὲ ἐν κτύπημα ν' ἀποθάνω, ἔνοοις;

Ἄλλ' εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς Κορζὺ προσεπάθει νὰ φανῇ ἀπαθῆς καὶ ἀτάραχος· ἡ χεὶρ του ἐπὶ τοσοῦτον ἔτρεμεν, ὥστε ὁ Καπελούζος ἠναγκάσθη νὰ βοηθήσῃ αὐτόν.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἦτο φρικώδης.

Τὸ πλῆθος ὄλον ἐδάκρυεν.

Πολλαὶ γυναῖκες ἐλιποθύμησαν καὶ τὸ πλῆθος εἰς ἄκρον συγκινηθέν, ἐζήτηι κραυγάζον χάριν ὑπὲρ τοῦ καταδίκου.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀπαισία σανὶς ἐτέθη καθέτως.

— Κράτει καλὰ τὴν μάχαιραν! εἶπεν ὁ Καπελούζος διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, ἥτις ἀντήχησε καθ' ὅλην τὴν πλατείαν, καὶ ἔπειτα ἤξεύρεις . . . δύο γύρους πρὶν νὰ πέσῃ, διὰ νὰ ἔχη ἀρκετὴν δύναμιν.

Καί ἔθεσε τὴν κεφαλὴν κάτωθεν τῆς σανίδος.

— Εἶσαι ἕτοιμος;

— Ναί . . . κύριε.

— Τότε . . . κτύπα!

Ἡ φοβερὰ μάχαιρα κατέπεσεν.

Βαθὺς στεναγμὸς ἠκούσθη, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Καπελούζου, ἀποκοπιεῖσα τοῦ σώματος, ἐτύρθη, σπαράσσουσα καὶ πηδῶσα, μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ, ὅπου ἐσταμάτησεν.

Διηγοῦνται δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ νεαρὸς μοναχὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ χρυσοῦν ἐσταυρωμένον καὶ ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἄχρῳα χεῖλη τοῦ Καπελούζου, ἅτινα ἀπετύπωσαν ἐπ' αὐτοῦ μακρὸν καὶ ὑστατον φίλημα.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος, προδοθεὶς παρὰ τῆς ἐρωμένης του, συζύγου τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ, παρεδόθη εἰς τοὺς ἐχθρούς του καὶ ἐφρονεῖθη ἐπὶ τοῦ πύργου Δὲ Μοντερῶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1419.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἀποστραφεῖσα καὶ μισηθεῖσα παρὰ πάντων, ἀπέθανε τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1435.

Ὁ δὲ Μακκράφτ, προαχθεὶς εἰς ἡγού-

μενον τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων, ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐν ἔτει 1435 ἀφοῦ ἐσύστησεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀδελφούς του ὡς διάδοχον αὐτοῦ τὸν Ὀλιβιέρον.

ΤΕΛΟΣ

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Περιεργὸν! εἶπεν, ἐδῶ κεῖται νεκρὸς, ἐνθὸς τὸ αἷμα εὐρίσκεται ἐκεῖ. Ἄ! ἰδοὺ ἔχνος αἵματος. Θὰ ἦλθεν ἀπ' ἐκεῖ ἡ μάλλον ὁ ἀγαθὸς δὲ Σαιν-Λύκ, ὅστις εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία προσωποποιημένη, θὰ τον ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅπως μὴ λάβῃ ἐγκεφαλικάς συμφορήσεις. Ναί, ναί, τοῦτο εἶναι· ἀπέθανεν αὐτοστιγμεί, ἔν, δύο.

Ὁ Ρεμῆ συνώδευε τὴν ἀρίθμητον διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς εἰς τὸ κενόν.

Αἰφνης ὁμως ὑπεχώρησεν ἐνεός, διότι οἱ ὀφθαλμοί, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἴδει ἠνεφγμένους, ἐπανεκλείσθησαν, μειζων δ' ἡ πρότερον ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ τεθνεώτος.

Ὁ Ρεμῆ ἐγένετο σχεδὸν ἐπίσης καὶ ὁ Μονσορῶ ὠχρός· πλὴν, ἰατρὸς ὢν, ἦτοι κάπως ὑλιστής, ἐψιθύρισε, ξέων τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς του:

— *Credere portenti mediocre.* Ἐὰν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι νεκρὸς.

Ἐπειδὴ ὁμως παρὰ τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας του, ἡ θέσις τοῦ Ῥεμῆ ἦτο δυσάρεστος καὶ αἱ ἀρθρώσεις τῶν γονάτων του ἐκάμπτοντο πλεῖστον τοῦ πέποντος, ὁ Ὄδουίνος ἐκάθησεν ἡ μάλλον διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς ρίζης τοῦ στηριζόντος αὐτὸν δένδρου καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸ πτώμα.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ποῦ ἀνέγνωσα, ὅτι, μετὰ θάνατον, παράγονται φαινόμενά τινὰ δράσεως, ἀποτελέσματα τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ὕλης, δηλαδὴ ἐνάρξεως σήψεως. Διαβολάνθρωπε! καὶ μετὰ τὸν θάνατόν σου θὰ ἀνησυχεῖς ἡμᾶς.

Πλὴν, ὅχι μόνον οἱ ὀφθαλμοί του εἶναι ἀπαξὶ διὰ παντὸς κεκλεισμένοι, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠχρότης του ηὔξησεν, τὸ *χλωρὸν χρώμα*, ὡς εἶπεν ὁ Γαληνός, *color albus*, ὡς εἶπεν ὁ Κικέρων, ὅστις ἦτο πνευματωδέστατος ρήτωρ· ἄλλως, ὑπάρχει μέσον νὰ πεισθῶ ἐὰν ἦναι ἡ ὄχι νεκρὸς, νὰ βυθίσω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν κοιλίαν του· ἐὰν δὲν κινήθῃ, σημαίνει, ὅτι εἶναι νεκρὸς.

Ὁ Ρεμῆ ἠτοιμάζετο νὰ προβῇ εἰς τὸ εὐσπλαγχνικὸν τοῦτο πείραμα, μάλιστα δ' ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὅτε οἱ ὀφθαλμοί τοῦ Μονσορῶ ἠνεψώθησαν πάλιν.

Τοῦτο τὸ γεγονός παρήγαγεν ἀντίθετον τοῦ προηγούμενου ἀποτελέσματι. Ὁ Ῥεμῆ ἠγέρθη, ὡς κινήθῃς ὑπὸ ἐλατηρίου, ψυχρὸς δ' ἰδρῶς κατέβρεξε τὸ μέτωπόν του.

Οἱ ὀφθαλμοί τοῦ νεκροῦ ἔμεινον ἀτενεῖς.

— Δὲν εἶναι νεκρὸς, ὑπετραύλισεν ὁ

Ῥεμῆ, δὲν εἶναι νεκρός. Ἴδου ἡμεῖς εἰς εὐάρεστον θέσιν.

Τότε διήλθε, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ ἐπομένη σκέψις διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ νέου.

— Ζῆ, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἐάν τον φονεύσω, θ' ἀποθάνει.

Παρετήρει δὲ τὸν Μονσορώ, ὅστις ἐπίσης παρετήρει αὐτὸν μὲ βλέμμα τόσο ἀγριον, ὥστε κατενόει τις εὐχερῶς τὰς διαθέσεις τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

— Ὅχι, ἀνεφώνησεν ὁ Ῥεμῆ, ὅποια ἀπεχθής σκέψις! Μάρτυς μου ὁ Θεός, ὅτι, ἐάν οὗτος ὁ ἀνθρωπος ἦτο ὄρθιος καὶ ἔπαλλε τὸ ξίφος του, θὰ τον ἐφόνευον εὐχάριστος· ἀλλ' εἰς ἡν κατὰστασιν εὐρίσκειται, ἀσθενής καὶ κατὰ τὰ τρία τέταρτα νεκρός, ἡ πράξις μου δὲν θὰ ἦτο μόνον ἐγκλημα, θὰ ἦτο ἀτιμία.

— Βοήθειαν! ἐπιθύρῃσεν ὁ Μονσορώ, βοήθειαν! ἀποθνήσκω.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἡ θέσις μου εἶναι κρίσιμος. Εἶμαι ἰατρός, ἐπομένως τὸ καθήκόν μου εἶναι νὰ συνδράμω τὸν πάσχοντα ὁμοίόν μου. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Μονσορώ εἶναι τόσῳ δυσειδής, ὥστε θὰ εἶχον σχεδὸν τὸ δικαίωμα νὰ εἶπω, ὅτι δὲν εἶναι ὁμοίός μου, ἀλλ' εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους, τοῦ γένους ἀνθρώπος. Λοιπόν, ἄς λησμονήσω, ὅτι ὀνομάζομαι Ὤδουίνος, ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ καὶ ἄς πράξω τὸ καθήκόν μου.

— Βοήθειαν, ἐπκνέλαθεν ὁ τραυματίας.

— Ἴδου με, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ.

— Ζητήσατε ἓνα ἱερέα, ἓνα ἰατρόν.

— Ὁ ἰατρός εἶναι ἔτοιμος καὶ ἴσως σὰς ἀπαλλάξῃ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἱερέως.

— Ὁ Ὤδουίνος! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀναγνωρίσας τὸν Ῥεμῆ κατὰ ποίαν σύμπτωσιν;

— Ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ, ὁ Μονσορώ δὲν μετέβαλε χαρακτῆρα, ἀλλ' ἐδυσπίστει καὶ ἠρώτα.

Ὁ Ῥεμῆ ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς ἐρωτήσεώς του.

— Πῶς εὐρίσκεσθε ἐνταῦθα; ἠρώτησεν αὖθις ὁ Μονσορώ, τὸν ὅποτον αἰ ὑπόνοιαι ἐξωγοῦνουν.

— Εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης ἐντεῦθεν, ἀπεκρίθη ὁ Ῥεμῆ, συνήντησα τὸν κύριον δὲ Σαίν-Λύκ.

— Ἄ! τὸν φονέα μου, ὑπετραύλισεν ὁ Μονσορώ, ὡχρίσας ἐκ τε τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῆς ὀργῆς.

— Ὅστις μοι εἶπε: Ῥεμῆ, τρέξατε εἰς τὸ παλαιὸν δάσος, ὅπου θέλετε εὐρεῖ ἓνα νεκρόν.

— Νεκρόν! ἐπανελάθεν ὁ Μονσορώ.

— Διάβολε! τοιοῦτον σὰς ἐθεώρει, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, οὔτε πρέπει νὰ εἴσθε διὰ τοῦτο ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ· λοιπόν, ἤλθον, εἶδον εἴσθε ἠττημένος.

— Καὶ τώρα εἶπατέ μοι, ὁμιλεῖτε δὲ πρὸς ἄνδρα καὶ μὴ φοβεῖσθε, εἶμαι πληγωμένος θανασίμως;

— Ἄ! διάβολε, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, μ' ἐρωτᾶτε πολλὰ πράγματα· οὐχ ἦττον, θὰ προσπαθήσω νὰ σὰς ἀπαντήσω· ἄς ἴδωμεν.

Εἶπομεν, ὅτι ἡ συνειδήσις τοῦ ἰατροῦ κατίσχυσε τῆς φιλικῆς ἀφροσύσεως.

Ὁ Ῥεμῆ, λοιπόν, ἐπλησίασε τὸν Μονσορώ, μετὰ δὲ τῶν σνθήτων προφυλάξεων, ἀφῆρσε τὸν μακρύαν, τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ.

Τὸ ξίφος εἶχεν εἰσδύσει κάτω τοῦ δεξιῦ μαστοῦ, μεταξὺ τῆς ἔκτης καὶ ἐβδόμης πλευρᾶς.

— Ὑποφέρετε πολὺ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι εἰς τὸ στήθος, εἰς τὰ νῶτα.

— Πρὸς ποῖον μέρος;

— Κάτωθι τῆς ὠμοπλάτης.

— Τὸ ξίφος θὰ συνήντησεν ὅστοῦν τι, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, καὶ ἐντεῦθεν προέρχεται ὁ πόνος.

Ἐξήτασε δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ κόμητος ὑποδειχθέν μέρος τοῦ σώματός του.

— Ὅχι, εἶπεν, ὄχι, ἡπατώμην· οὐδὲν ὅστοῦν ἐβλάβη· τί ἐξαίρετος ξιφισμός! πόσον εἶναι εὐχάριστον νὰ θεραπευῆ τις τοὺς ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Σαίν-Λύκ τραυματιζομένους.

Ὁ Μονσορώ κατελήφθη ὑπὸ λιποθυμίας, ἀλλ' ὁ Ῥεμῆ δὲν ἀνησύχησεν, καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του θήκην χειρουργικῶν ἐργαλείων, ἔλαβε νυστέριον, ἔσχισε λωρίδα τοῦ υποκαμίσου τοῦ κόμητος καὶ ἔθλιψε τὸν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν· ἐάν τὸ αἷμα ρέῃ, ἡ δέσποινα Ἄρτεμις δὲν εἶναι χήρα. Ἐάν ὅμως δὲν ρέῃ... Ἄ! ἄ! ρέει. Συγγνώμην, φίλτατε κύριε δὲ Βουσύ, συγγνώμην, ἀλλὰ πρὸ παντός, εἶμαι ἰατρός.

Ἐνθ' τὸ αἷμα ἔρρεεν, ὁ πάσχων ἀνεπνευσε καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἄ! ἐπιθύρῃσε, καὶ ὅμως ἐπίστευσα, ὅτι τὰ πάντα τετέλεστα.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀγαπητὴ κύριε, ὄχι ἀκόμη· εἶναι μάλιστα τὸ δυνατόν...

— Νὰ σωθῶ;

— Ἄς κλείσωμεν κατὰ πρῶτον τὸ τραῦμα. Σταθῆτε, μὴ κινεῖσθε. Θὰ βοηθήσει ἡμᾶς καὶ ἡ φύσις, ἥτις εἶναι ἀρίστη χειρουργός.

— Ἐπτισα πολὺ αἷμα, εἶπεν ὁ πάσχων.

— Ἡ χιμορραγία ἔπαυσεν, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ. Ἐχει καλῶς ἢ μᾶλλον τόσῳ τὸ χειρότερον.

— Πῶς! τόσῳ τὸ χειρότερον;

— Βεβαίως τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ὑμᾶς· ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον· ἤξεύρω τί λέγω, ἀγαπητὴ κύριε δὲ Μονσορώ, φοβοῦμαι νὰ λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς θεραπεύσω.

— Πῶς! φοβεῖσθε;

— Ναί, ἐγὼ ἐννοῶ τί λέγω.

— Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι θὰ θεραπευθῶ;

— Οἴμοι!

— Εἴσθε παραδόξος ἰατρός, κύριε Ῥεμῆ.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει; ἀρκεῖ νὰ σώσω ὑμᾶς... Τώρα, ἄς ἴδωμεν.

Ὁ Ῥεμῆ ἀνέκοψε τὴν ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος ἐκροὴν τοῦ αἵματος καὶ ἠγέρθη.

— Λοιπόν, μ' ἐγκαταλείπετε; εἶπεν ὁ κόμητος.

— Ἄ! ὁμιλεῖτε πολὺ, ἀγαπητὴ μοι κύριε, τὸ ὅποτον βλάπτει, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ.

Εἶτα δὲ προσέθετο: ὄφειλον νὰ τον συμβουλεύσω νὰ φωνάζῃ.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Εὐτυχῶς. Ἐπέδεσα τὸ τραῦμά σας.

— Λοιπόν;

— Ὑπάγω εἰς τὸν πύργον νὰ ζητήσω ἐπικουρίας.

— Καὶ ἐγὼ τί ὀφείλω νὰ πράξω;

— Νὰ μένετε ἤτυχος, νὰ μὴ κινῆσθε, ἀναπνεύετε ἀθουρῶως καὶ προσπαθήσατε νὰ μὴ βῆξετε. Τίς εἶναι ἡ πλησιεστέρη οἰκία;

— Ὁ πύργος τοῦ Μεριδόρ.

— Τίς εἶναι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγούσα; ἠρώτησεν ὁ Ῥεμῆ, προσποιοῦμενος παντελῆ ἀγνοίαν.

— Ἡ ἀναρριχθήτη ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ εἰσέλθετε εἰς τὸν κῆπον ἢ παρακολουθήσατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ τοίχου, ἵνα φθάσετε εἰς τὴν κιγκλιωτὴν θύραν.

— Καλὰ, τρέχω.

— Εὐχαριστῶ, γενναῖε ἄνερ! ἀνεφώνησεν ὁ Μονσορώ.

— Ἐάν πραγματικῶς ἤξευρες μέχρι τίνος σημείου εἶμαι γενναῖος, ὑπετραύλισεν ὁ Ῥεμῆ, θὰ μ' εὐχαρίστει ἔτι περισσότερον.

Ἴππεύσας δ' ὤρμησε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Ἐπεταί συνέχεια.

Δμλ.

Ο ΔΕΥΚΟΣ ΤΑΦΟΣ

[Διήγημα *Évariste Carrance*].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπαύριον, μὲν εἰς ἐξημέρωσεν, ὁ Λουδοβίκος μετέβη ὅπως ἐπιθεωρήσῃ οἰκοδομὴν τινὰ τοῦ κυρίου του, ἀνεγειρομένην ἐντὸς παρακειμένου τινὸς χωρίου, ὀλίγας λεύγας ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς οἰκίας του. Ἡ ἀπουσία του ἐμελλε νὰ διαρκῆσῃ ὀκτὼ ἡμέρας, ἤτοι μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ὁ Ἡλίας ἐνεδύθη τὰ ἐορτάσιμα φορέματά του καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δουνῶ.

Ἡ Μάρθα ὑπεδέχθη αὐτόν.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀρχιποκόμος χαιρετῶν αὐτὴν φιλοφρόνως, ὁ κύριος πατήρ σας εἶν' ἐδῶ;

Ὁ Ἡλίας ἐψεύδετο ἀναιδῶς, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἦτο ἄπῶν.

— Ὅχι, κύριε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως σὰς εἶπω δύο λέξεις κατ' ἰδίαν.

— Κύριε!...

— Μὴ φοβεῖσθε, δεσποινίς...

— Νὰ φοβηθῶ; εἶπεν ἡ Μάρθα μετ' ἀποστροφῆς, καὶ τί νὰ φοβηθῶ;

— Τότε ἄς προχωρήσωμεν, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Ἡλίας... μεταξὺ μας αἰ φιλοφρονήσεις εἶναι περιτταί, ἀφοῦ γνωρίζομεθα πρὸ πολλοῦ καὶ ἀφοῦ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας θὰ νυμφευθῶμεν...

— Θὰ νυμφευθῶμεν!...

— Διάβολε! αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησις τοῦ

πατρός σου μήπως σκέπτεσαι νὰ τὸν πα-
ρακούσης ;

— Ἐστὲ βέβαιος, κύριε, ὅτι ὁ πατήρ
μου δὲν θὰ θελήσῃ νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγα-
τέρα του, ἥτις προτιμᾷ μᾶλλον ν' ἀπο-
θάνῃ ἢ νὰ νυμφευθῇ σέ . . .

— Ὡ! ὦ! βλέπω ὅτι κρατᾷς.

— Κύριε! . . .

— Μὴ προσποιεῖσαι τὴν ἀδιάφορον . . .
ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπᾷ . . .

— Ἡξεύρω μόνον ὅτι σὲ μισῶ.

— Ὅχι δὰ καὶ τόσον.

— Δὲν θὰ γίνω ποτὲ σύζυγός σου! Ὅθι
προσπέσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου μας,
θὰ τῷ εἶπω ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ καί, ἂν ἀ-
γαπᾷ ἔτι τὴν οἰκογένειάν μου, θὰ τὸν πα-
ρακαλέσω νὰ με σώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς σου.

— Τὸ ἀπεφάσισες πλέον ;

— Βεβχίως.

— Πολὺ καλὰ. Τώρα ἀκουσον κ' ἐγώ
τί θὰ κάμω, καὶ ἐνθυμοῦ καλῶς τί θὰ σ'
εἶπω.

Καὶ ἠγέρθη ὠχρὸς καὶ ἀπειλητικὸς.

— Ἐνεκεν ἰδιαιτέρων ἐκδουλεύσεών μου,
ἀπέκτησα τὴν εὐνοίαν τοῦ βαρῶνος Δὲ
Λαβελέρ, τοῦ κυρίου μας, ὁ ὅποιος δὲν δύ-
ναται ν' ἀρνηθῇ τίποτε εἰς ἐμέ. Λοιπὸν!
σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸ θαῦμα τοῦ Λευκοῦ
Τάφου ὅτι ἢ θὰ γίνῃς σύζυγός μου μετὰ
δέκα πέντε ἡμέρας ἢ ἡ γῆ θὰ σε καταπῆ . . .

— Ποτέ! ὦ! ποτέ!

— Σοὶ λέγω ὅτι θὰ με νυμφευθῆς! Ὅθι
μεταχειρισθῶ πρὸς τοῦτο τὴν εὐνοίαν, τὴν
ὁποίαν δεῖκνύει πρὸς ἐμέ ὁ βαρῶνος καὶ
ἂν ἀκόμη ἐπιμένῃς, ἢ περιουσία σας θὰ
δημευθῇ καὶ ἡ οἰκογένειά σας θὰ ψωμο-
ζητήσῃ, ἐνῶ τώρα ἀπολαμβάνει ἐντίμως
τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Ἄθλιε!

— Ὅθι το κάμω, σοὶ ὀρκίζομαι! . . .

Ἡ Μάρθα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς·
ἐνόμιζεν ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκα-
τέλειπον.

Ὁ Ἡλίας παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἀ-
γρίας χαρᾶς, εἶτα δέ, κινῶν πρὸς αὐτὴν
τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς :

— Ὅθι με νυμφευθῆς, ἀνέκραζεν, ἢ θὰ
σε καταστρέψω . . .

Καί, ἀνοιξάς τὴν θύραν βιαίως, ἐξῆλθε
χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ.

— Ἄθλιε! ἐφώνησεν ἐκτὸς ἐαυτῆς ἡ
Μάρθα, θέλεις νὰ με νυμφευθῆς, διότι γνω-
ρίζεις ὅτι ἔχω περιουσίαν . . . Ἄλλ' ὄχι,
δὲν θὰ το κατορθώσῃς . . .

Δ'

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῶν Χρι-
στογενῶν, ὁ γέρον Λουδοβίκος, μειδιῶν
καὶ χαρίεις, ὡς πάντοτε, ἐπανῆλθεν εἰς
τὴν οἰκίαν του.

Ἡ Μάρθα ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ χαρᾶς,
ἀλλὰ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς καὶ
ἡ ἐρυθρότης τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐμαρτύ-
ρουν τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς τῆς.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ Μάρθα εἶπεν εἰς τὸν
πατέρα τῆς διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ μελωδι-
κῆς φωνῆς τῆς :

— Πάτερ μου, ἐσκέφθην δι' ὃ, τι μοι

εἶπες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἀπεφάσισα
νὰ πράξω κατὰ τὴν θέλησίν σου.

— Μπᾶ! ἐσκέφθης λοιπὸν ;

— Ναί.

— Λοιπὸν συναινεῖς νὰ νυμφευθῆς τὸν
Ἡλίαν ;

— Ναί.

— Ὡ! πόσα μυστήρια κρύπτει ἡ καρ-
διά τῶν γυναικῶν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέ-
ρων Δουνῶ.

Καί, πλήρης χαρᾶς, ἔτρεξε ν' ἀναγγεῖλῃ
τοῦτο εἰς τὸν μέλλοντα γαμβρόν του, ἡ
δὲ Μάρθα εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς.

Ἡ δυστυχὴς νέα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος πε-
παλαιωμένου ἀνακλίντρου καὶ ἐδυθίσθη
εἰς βαθεῖς συλλογισμούς· ἐβλεπεν, ὡς ἐν
κατόπτρῳ, τὸ ὠραῖον παρελθόν τῆς φεῦ-
γον τοσοῦτῳ ταχέως, καὶ ἀνελογίζετο τὸ
ἄχαρι μέλλον τῆς, βεβαρημένον διὰ πυ-
κνοτάτων καὶ μαύρων νεφῶν.

Δι' αὐτὴν τὸ παρελθόν ἦτο ἡ εὐτυχία
τῆς, τὸ ὄνειρόν τῆς, τὸ πᾶν.

Καὶ τότε ἠρώτα ἑαυτὴν ἂν θὰ εἶχε τὸ
θάρος νὰ ὑποστῇ τοιαύτην θυσίαν. Ἄλλ'
ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀρνησίς τῆς θὰ κατέστρεφε
τὴν εὐτυχίαν τῶν γονέων τῆς ἐπάγνε τὸ
αἶμα εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ἄλλὰ πάλιν νὰ
θυσιάσῃ ἑαυτὴν διὰ παντὸς χάριν τοῦ κα-
θήκοντος; Καὶ τότε προσεπάθησε νὰ πείσῃ
ἑαυτὴν ὅτι ἠπατάτο περὶ τῆς κκιῆς ἰδέας,
ἣν εἶχε σχηματίσει διὰ τὸν Ἡλίαν· ἀλλὰ
πάραιτα ἀόρατος τις φωνὴ τῆ ἐψιθύριζεν
ἀγρίως εἰς τὰ ὦτά τῆς :

« Δὲν παρετήρησες τὸ ἄγριον βλέμ-
μα του; Δὲν ἐγνώρισες τὸν ποταπὸν χα-
ρακτῆρά του; Δὲν ἠνύησες τὴν βδελυρὰν
καρδίαν του; »

— Ὡ! ἐψιθύρισεν ἡ δυστυχὴς, δὲν θέ-
λω νὰ ζήσω πλέον. Θέλω ν' ἀποθάνω . . .
Ὁ θάνατός μου δὲν θὰ διαταράξῃ τὴν εὐ-
τυχίαν τῶν γονέων μου καὶ θὰ με σώσῃ
συγχρόνως ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἐ-
κείνου.

Δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὠραίων ὀ-
φθαλμῶν τῆς, ὡς ἐπὶ ἐπισφραγίσαντα τὴν ἀ-
πόφασίν τῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ γαλήνη
ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Ὅθι ἔ-
λεγέ τις ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ἥτις
τρομάζει καὶ τοὺς μᾶλλον γενναίους τῶν
ἀνθρώπων, ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν ἡρεμίαν
τῆς καρδίας τῆς.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἐδειπνήσε μετὰ τοῦ
πατρός τῆς καὶ τοῦ μελλονόμου τῆς, τὸν
ὁποῖον εἶχε προσκαλέσει ὁ γέρον Δουνῶ.

— Τέκνα μου, εἶπεν ὁ γέρον Δουνῶ,
ἦδη, ὅτε πλέον πᾶς φόβος διελύθη, σὰς
ἐπιτρέπω τὸν πρῶτον ἀσπασμόν.

Ὁ Ἡλίας προὐχώρησε πρὸς τὴν Μάρ-
θαν καὶ ἐναπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
φλογερόν φίλημα.

Ἡ Μάρθα ἀνεσκήρτησε καὶ ἠγέρθη ἀπο-
τόμως.

— Πάτερ μου, εἶπε διὰ τρεμούσης φω-
νῆς, σὰς ζητῶ τὴν ἀδειαν ν' ἀποσυρθῶ
εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Αἰσθάνομαι μεγάλην
κούρασιν . . .

— Διατί; ἀνέκραξεν ὁ Ἡλίας.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀγαπητέ μου
γαμβρέ, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῶν ὑποθέ-

σεών μας, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ γέρον Δουνῶ.

— Λοιπὸν καλὴν νύκτα, κύριε.

— Καλὴν νύκτα.

Ε'

Ἡ Μάρθα ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ δω-
ματίου τῆς στεναγμὸς ἐπνιγε τὸ στῆθος
τῆς, ἡ δὲ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἐπὶ τέλους, δὲν πρέ-
πει νὰ διστάζω.

Ἐπανῆλθε καὶ αὐθις μετὰ προφυλάξεως
καί, ἀπαξ εὐρεθείσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἤρξατο
νὰ τρέχῃ ἀνὰ μέσον τῶν δασῶν, ὡς μαι-
νομένη.

Μετὰ ἐπίπονον ὀδοιπορίαν, ἐσταμάτησε
πρὸ τοῦ γνωστοῦ ἡδῆ κρηνοῦ, τὸν ὁποῖον
ἡ παράδοσις ὠνόμαζε *Λευκὸν Τάφος* . . .

Ὁ οὐρανὸς ἦτο μελανός, ὁ ἄνεμος ἐπνεεν
ἀγρίως ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων, τῶν ὀ-
ποιῶν αἱ κορυφαὶ ἐκλινον τῆδε κἀκείσε
μετὰ τρομεροῦ πατάγου.

Ἡ Μάρθα ἤκουσε μετ' ὀλίγον ἤχους
ἀλλοκότους καὶ μυστηριώδεις, κραυγὰς ἀ-
πομακρυσμένας καὶ σπαρακτικὰς, φυθε-
ρὰς δὲ βλασφημίας, ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἄδου ἐξερ-
χομένας . . .

Ἡ δυστυχὴς νέα ἠκροῦτο ἀφόβως τῆς
πενθίμου ταύτης συναυλίας, ὡς εἰ προσχο-
μένης ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς . . .

— Θεέ μου! εἶπε γονυπετήσασα, σύ,
ὅστις ἀναγινώσκεις εἰς τὰ βάθη τῆς καρ-
δίας μου . . . συγχώρησόν μοι!

— *Ἀναπαύθητι ἐν εἰρήνῃ!* εἶπε φω-
νή τις.

Ἡ Μάρθα ἠγέρθη φρικιώσα καὶ ἔρριψε
βλέμμα δειλὸν περὶ αὐτήν.

Ὁ μοναχός, τὸν ὁποῖον ἀνέφερον ἡ πα-
ράδοσις, λευχειμῶν ἴστατο πρὸ αὐτῆς καὶ
τῇ προσέφερε μικρὸν τι κομβολόγιον· ὅτε
δ' ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως λάβῃ αὐτὸ,
πληθὺς ἀθιγγάνων, ῥακενδύτων καὶ κα-
τεσκληκότων, με βλέμμα σατανικὸν καὶ
δύσελπι, διῆλθε τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ
μοναχοῦ διάστημα.

Ἐξάλλος γενομένη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοσοῦ-
των παραδόξων φαντασμάτων, ἡ δυστυχὴς
νέα, ἐπιταχύνασα τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχε-
δίων τῆς, ὤρμησε πρὸς τὸ χεῖλος τῆς ἀ-
βύσσου καὶ ἐρρίφη ἐν αὐτῇ . . .

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν ἡδῆ.

Τὰ φαντάσματα ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ
Λευκὸς Τάφος ἐπανέλαβε τὴν συνήθη του
ὄψιν.

Σ

Ἡ μήτηρ τῆς Μάρθας ἀπέθανε μετ' ὀ-
λίγον καιρὸν ἐκ τῆς λύπης τῆς, ὁ δὲ γέ-
ρον Λουδοβίκος δὲν ἐβράδυνε ν' ἀκολουθή-
σῃ αὐτήν.

Ὁ Ἡλίας, κατατροχόμενος ὑπὸ τῶν
τύψεων τοῦ συνειδότος, ἀπεσύρθη εἰς τινὰ
μονήν, πρὸς μεγίστην λύπην τοῦ βαρῶνος
Δὲ Λαβαλέρ.

Μὴ πως ἄρά γε ὁ Θεὸς ἀποστέλλει τοὺς
ἀγγέλους του ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως καθοδη-
γῶσι τοὺς κακοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς
καὶ τοῦ καθήκοντος ;